

csütörtökön, kongregációnk alapítójának, Chevalier atyának szellemében találkoztunk. Katolikus lapokban publikáltunk, és amerikai rendtársam népi missziót alapított. Ez a mozgalom ma már országszerte működik, „Az élet gyógyító útja” néven. Számátalan anyagot fordítottunk szlovákra, és lelki központunk megnyitása után szemináriumokat is indítottunk. Ezek főként a megbocsátás, illetve a gyógyulás témájában nyújtanak segítséget. A gyógyulás a pszichológia és Krisztus Szívének lelkisége alapján, elsősorban a különféle függőségekben szenvedőket érinti. Csaknem egy évtizedes nagyszerű együttműködést tudunk magunk mögött *Ján Bliscával*, aki maga is átélte az alkoholizmus poklát, de végül sikerült káros függőségét legyőznie. 1998 óta már huszonöt alkalommal került sor találkozóra, melyet ő vezetett - nemcsak a függőségben szenvedőknek, hanem az érintettek családtagjainak is.

Előljárom idővel úgy döntöttem, hogy kórházi munkára irányítanak. Mivel *Boldog Zdenka Schelingová* nővér emlékének köszönhetően ez zarándokhely is, az idelátogatók igényeiről is gondoskodom. Templomunkban minden hónap harmincadik napján más-más atya prédikál. Nagyon fontosnak tartom, hogy a szlovákok értékeljék mártírjaikat. De büszke vagyok arra is, hogy egyre több magyar szentet fedezek fel, akiknek nevét és életét az általunk kiadott kalendáriumban is közöljük.

Ön Európa számos országában járt már. Miben találja a legnagyobb különbségeket a nyugati és a közép-európai katolikus közösségek közt?

- Nyugaton az emberek szolidárisabbak - főként, ami az anyagi segítségnyújtást illeti. Talán túl nagy hangsúlyt is helyeznek rá, viszont elfeledkeznek az Isten felé való orientációról. Itt Európa szívében az emberek még az imáikban élnek, és ezáltal is kifejezik hitüket. Úgy érzem, ebben hatalmas erő van! Nagyon kívánom Európa nyugati felének, hogy ismét megtalálják ezt a hatalmas kincset. Hogy visszatérjenek a gyónás szentségéhez - mert az ima és az Istennel való kiengesztelődés együtt járnak. Bár azt mondják, itt is terjed a liberalizmus és a konzumszellem, az emberek mentalitása még mindig hagyománytisztelő. Mindenki küzd bűnei

ellen, de Szlovákiában annak is érzik a szükségét, hogy visszatérjenek a gyónatószekekbe.

Ami viszont erősebb lehetne, az a kockázatvállalás és az anyagi áldozat. Osztolni kell a másikkal. Nyugaton talán több a pénz, ezért az emberek jobban hozzájárulnak a misszióhoz és a karitáshoz. Ezek lényegét itt még nem nagyon érzik. Az emberek számára a távoli missziók ügye idegennek hat - annak ellenére, hogy Szlovákia és Magyarország is nagyszerű misszionáriusokat adott a világnak!

Mondana valamit a betegekkel kapcsolatos munkájáról? Gazdagabbnak érzi magát tőle?

- Számomra a kórházi munka áldást jelent. Nagyon sok örömet találok benne. Sokan kérdezik, miért imádkozom olyan szeretettel az irgalmasság-tizedet. Erre csak azt tudom mondani: tapasztaltam, hogy micsoda ereje van! Szent Fausztina nővér által erről Krisztus maga tett tanúságot. Nagyon örülök, hogy találtam olyanokat, akik önszántukból csatlakoztak hozzám.

Látom, hogy a betegeknek szükségük van Isten közelségére - még akkor is, ha

A Jézus Szent Szíve Misszionáriusainak (MSC) kongregációját 1854-ben **Jules Chevalier** francia páter alapította. A rend elsősorban egzotikus országokban teljesít szolgálatot, ugyanakkor fontosnak tartja, hogy a modern társadalom önző hétköznapjaiba is elvigye Krisztus Szent Szívének szeretetét.

A kongregáció megalapítója 1907 októberében - vagyis éppen száz évvel ezelőtt - hunyt el. Az évforduló alkalmából, a missziós atyák világszerte megemlékezésekre készülnek. Nem lesz ez másként a Szent Kereszt Kórházban sem, ahol a szentmisék utáni áldozást Krisztus Szívének ajánlják majd - mindezt a betegekért, az egészségügyi intézmény személyzetéért és a kongregáció laikus családjaiért.

ségek nélkül élnek. Szégyenre azonban semmi okuk, hiszen a legrosszabb az, amikor az ember megátalkodott módon nem is akar kibékülni a Teremtővel! Előfordul, amikor a beteg sem akar

szembenézni az elkerülhetetlennel, és a hozzátartozók is pótcselekvésbe menekülnek. Mindenki szeretné, ha rokonai örökké élnének, de eljön az idő, amikor rendet kell tenni a lélek táján. Az idősebbeknek igényük van a lelki olvasmányokra, ezért meglehetősen rossz szemmel nézem, amikor bulvárlapokkal traktálják őket. Már mindent tudnak, amit az életről tudni kell, nekik már az ilyen hírek semmi újat nem adnak.

Más esetekben viszont úgy látom, az Úr nagyon is jól előkészíti a haldokló útját. Sokan érzik és tudják, hogy két világ határán állnak. Méltó-

sággal viselik az agóniát...

Leginkább a súlyos eseteket keresem, de mindenkinél megállok egy szóra. Katolikusoknak vagy protestánsoknak egyaránt megpróbálok vigaszt nyújtani. Református és evangélikus lelkészekkel is kapcsolatban állok - javasolom is a betegeknek, hogy kéressék őket magukhoz, járuljanak Úrvacsorához.

Ismét csak azt mondhatom, sokat tanulok. A betegek által el tudom fogadni a saját gyengeségeimet is.

Gyermekek a vándorszoborral

csak hallgatják a szentmiséket. Sokan sajnos nem tudják, hogy joguk van kérni a lelkipásztor látogatását - hogy egyáltalán jelentkezhetnek a szentségek felvételére! Nagyon fontos tudatosítani például, hogy bizonyos feltételek mellett, az ágyhoz kötött betegek is teljes búcsút nyerhetnek.

A legnehezebb talán érzékeltetni a beteggel, hogy haldoklik. Óvatosan és tapintatosan kell eljárni, mikor a felől érdeklődöm, hogy mikor vették magukhoz utoljára Krisztus Testét. Sokan bizony megvallják: több évtizede szent-